

arbetstagare som är utstationerade i deras territorium, om hänsyn tas till att en utstationerad arbetstagare enligt de nationella bestämmelserna i fråga antas vara verksam inom ramen för entjänsteresa under hela utstationeringstiden, vilket innebär att arbetstagaren har rätt till reseersättning och dagtraktamente?

6.2 Ska artiklarna 56 FEUF och 57 FEUF och/eller artikel 3 i direktiv 96/71/EG tolkas så, att de utgör hinder för den nationella domstolen att vägra att i sin hemstat erkänna en eventuell lönegruppsindelning som har upprättats och tillämpats av ett företag från en annan medlemsstat?

6.3 Ska artiklarna 56 FEUF och 57 FEUF och/eller artikel 3 i direktiv 96/71/EG tolkas så, att en arbetsgivare från en annan medlemsstat får fastställa indelningen av arbetstagarna i lönegrupper, så att detta får bindande verkan för anställningsstatens domstol, om det föreskrivs en annan lönegruppsindelning i ett kollektivavtal som har allmän giltighet i anställningsstaten, eller kan den gästmedlemsstat till vilken tjänsteleverantören från den andra medlemsstaten har utstationerat arbetstagarna föreskriva vilka bestämmelser tjänsteleverantören ska följa vid indelningen av arbetstagarna i lönegrupper?

6.4 Ska, i samband med tolkningen av artikel 3 i direktiv 96/71/EG jämförd med artiklarna 56 FEUF och 57 FEUF, den logi som arbetsgivaren ska bekosta enligt det kollektivavtal som anges i fråga 6, och de matkuponger som tilldelas av en tjänsteleverantör från en annan medlemsstat i enlighet med anställningsavtalet, betraktas som ersättning för de kostnader som har uppstått i samband med utstationeringen, eller omfattas detta av begreppet minimilön i den mening som avses i artikel 3.1?

6.5 Ska artikel 3 i direktiv 96/71/EG jämförd med artiklarna 56 FEUF och 57 FEUF tolkas så, att ett allmängiltigt kollektivavtal i anställningsstaten, vid tolkningen av frågan rörande ackordslön, reseersättning och dagtraktamente, ska anses vara motiverat av hänsyn hänförliga till krav som uppstår till följd av ordre public?

Talan väckt den 17 juli 2013 — Europeiska kommissionen mot Rumänien

(Mål C-405/13)

(2013/C 260/68)

Rättegångsspråk: rumänska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: P. Hetsch, O. Beynet och L. Nicolae)

Svarande: Rumänien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Rumänien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 49.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG⁽¹⁾ genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att införliva artiklarna 2.1, 3.5 b, 3.7, 3.8, 3.9 c, 5, 7.4, 9.1–9.7, 10.2, 10.5, 11.8, 13.4, 13.5 b, 16.1, 16.2, 25.1, 26.2 c, 31.3, 34.2, 37.1 k, p och q, 37.3 b och d, 37.10–37.12, 38.1, 39.1, 39.4 och 39.8 i direktivet samt punkt 1 i bilaga I till samma direktiv, eller i vart fall genom att inte underrätta kommissionen om sådana åtgärder, och

— förplikta Rumänien att i enlighet med artikel 260.3 FEUF betala ett vite på 30 228,48 euro för varje dags dröjsmål med att underrätta kommissionen om nödvändiga åtgärder för att införliva direktiv 2009/73/EG, räknat från dagen för domen i detta mål, och

— förplikta Rumänien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för att införliva direktivet med den nationella rättsordningen löpte ut den 3 mars 2011.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster (EGT L 18, 1997, s. 1).

⁽¹⁾ EUT L 211, s. 55.